

LATARÀNTULA CEGA ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL / JAUME CABRÉ

Homenatge als caiguts

Jo mai havia vist uns ulls que miessin com aquells. Em vaig quedar amb la boca oberta, la regadora regant. L'home es doblega i es deixa caure. Li va costar desfer-se de la barana, més que res perquè el balcó era molt estret

Durant una bona temporada em van perseguir els advocats. (Jo els deia així.) El primer de tots va ser un veí. Estava regant les plantetes quan al balcó paral·lel va sortir un iaio. Primer es va mirar el carrer, allà sota, amb els colzes a la barana. Després va girar el cap i vam creuar mirades. Jo mai havia vist uns ulls que miessin com aquells. Em vaig quedar amb la boca oberta, la regadora regant. L'home es doblega i es deixa caure. Li va costar desfer-se de la barana, més que res perquè el balcó era molt estret. Mig cos li penjava fora i les cames tocaven contra la porta. Quan per fi es va quedar al buit va moure els punys com un boxejador, no sé per què recordo tan bé aquest detall. Va caure i va fer un soroll de sac de ciment. Patatxof.

Allà baix la gent no sabia si aturar-se, seguir o tornar enrere. Va venir una furgona de la poli, prou ràpid, s'ha de dir, i va tallar el pas amb el vehicle amagant el mort als vianants. Només un jubilat s'entestava a passar.

-Que no puede circular, hombre -s'explicava un poli-, que verá algo desagradable.

-¡Soy un veterano y a mi nadie me da órdenes si no se llama Francisco Franco!

-Pos vale -va resoldre el poli amb tota la patxorra del món-, pase usted.

El iaio fatxa va veure el cap del mort, esclafat com un ou, i va tornar enrere, més blau que la furgona. Com que jo encara tenia la boca oberta, la regadora vomitant aigua al buit, li vaig mullar el barret. Això va estar molt bé.

El segon advocat una mica més i em mata. No havien passat ni quinze dies, passejava tan feliç i content pel barri, fent saltironets amb un porro a la boca, quan un mamut humà, vestit amb una mena de frac negre, em cau just al davant.

S'imaginen quin ensurt? Si vols matar-te, vestit de frac o amb tanga, tu sabràs el que fas, tarat. Però vigila on caus, conxo. Un bestiota com aquell et cau al damunt i et trenca la columna vertebral. Vaig tornar a casa amb els deu dits tremolant. I a sobre havia perdut el porro.

Bé, durant uns quants anys no van haver-hi més advocats en la meua vida. Però un dia vaig anar al cine a veure *Cartes des d'Iwo Jima*. Hi ha un moment en què el comandant japonès diu al noi: "En aquesta vida totes les coses passen de tres en tres". I quan vaig sortir del cine em vaig dir: "Ai ara. I el tercer advocat? Quan i per on m'enxamparà?". Sí, sí, jo tampoc ho entenc: com és possible que ments ultraracionals puguin conviure amb pensaments tan gloriosament

irracionals? No ho sé. I si ho sabés ja no seria un pensament irracional.

El pitjor de tot era que sentia una certa empatia pels advocats. Vull dir que si vols liquidar-ho tot, almenys fes-ho amb estil. La caiguda lliure sempre ha estat la fórmula més èpica del suïcidi. Des de Manolo Rastaman fins a King Kong, quin final més apoteòsic pot haver-hi que assumir el precipici, el buit? També ha estat una pràctica summament popular. Durant uns quants segles, els revoltats escollien la defenestració com a mètode. Un simbolisme d'allò més nítid i estètic: "Tu, que eres el poderós i estaves tan amunt, ara no ets res i et fem caure des del balcó". A Catalunya la defenestració es practicava tant que una mica més i es consolida com a esport. Llàstima que arribés el Barça.

Alguns llocs funcionen com imants per als advocats. A Luxemburg hi ha un pont amb les baranes fortificades per un plàstic enorme. Al pont hi arribaven suïcides de tot Europa Central. La llera del riu està seca i plena de cases unifamiliars. El govern va posar les proteccions perquè els veïns es queixaven: cada matinada hi havia un advocat nou al jardí.

Però tornem al pensament irracional. El problema és quan atribuïm significats a una conjuntura il·lògica. Jo no podia evitar una equació absurda: 2 advocats + 1 frase de peli = X. Però què era X? La meua mort? La d'algué altre? D'altra banda, si no passava res, si no em queia cap més advocat, la irracionalitat es desactivaria. El drama era que en el pensament salvatge el temps no computa. Podia passar una setmana o setanta anys fins que topés amb el proper caigut. (O ell amb mi.) D'acord, potser ells eren uns caiguts i jo un volat. Ara bé, si queia algué, si realment un personatge fílmic havia parlat amb mi (o jo amb ell), no hauríem de reconèixer la grandiloqüència de la vida? Que vivim en un bosc de símbols translúcids, de futurs manipulables, de profecies

retrogrades? Buf, hi ha dies on la part majestàtica del món ens és servida en safata.

Vaig pel carrer i sento com unes espases de samurai lluitant. M'aturo. No era un samurai. Eren els sorolls d'un paleta caient des d'una bastida de ferro. L'home rebotava contra el sostre d'un cotxe, l'abonyega, cau a terra i rodola, gairebé il·lès. La bastida estava coberta d'un plàstic opac. Pel darrere es va sentir una veu, invisible, com la de déu:

-¡¡Fermín!! Pero mira que te lo tengo dicho. No me subas al andamio güiskizao, no me subas que te vas a caer. Y tu, dale.

Sí, un món majestàtic, és clar que sí. I és que mai no saps ben bé com prendre-te'l.*

Albert Sánchez Piñol